

GIÁC QUAN SIÊU PHẠM

 Tôi cũng, vẫn còn tận hưởng bữa tiệc, về phước hạnh đó sáng nay.

Ồ, thật dồi dào, phong phú, thật không biết được, những điều mà Đức Chúa Trời sẽ thực hiện cho chúng ta khi chúng ta nhóm lại với nhau! Anh em có để ý kể từ khi chúng ta thực hiện sự dâng hiến này cho Đức Chúa Trời, những việc đó đã diễn ra ở đây như thế nào không? Ơn phước nối tiếp ơn phước, quyền năng nối tiếp quyền năng, vinh hiển này đến vinh hiển khác! Đã xảy ra thật là tuyệt vời. Và Ngài sẽ tiếp tục làm vậy. Những chiếc khăn tay này, tôi đã đặt tay cầu nguyện trên, nếu—nếu người nào đó mà chúng thuộc về ở đây.

² Bây giờ tôi chỉ muốn nhận xét nó, chỉ một chốc lát, và trước tiên cảm ơn tất cả anh em vì món quà Giáng sinh tốt đẹp của anh em, về bộ đồ mà anh em đã mua cho tôi. Đó có phải là những gì đã có trong gói quà của anh không, Anh Neville? [Anh Neville nói, “Phải, thưa anh. Phải, thưa anh.”—Bt.] Vâng, thưa quý vị. Một bộ đồ. Những thầy giảng có thể luôn luôn dùng bộ đồ. [“Vừa với tôi hoàn toàn.”] Tuyệt vời! Thật tốt. Vậy thì, họ đổ mồ hôi, và mồ hôi đó làm mục áo quần nhanh hơn thứ gì khác mà tôi biết, anh em biết đấy. Và thật sự mất nhiều áo quần để giữ được thầy giảng, và những bộ đồ tốt. Vải sợi thật rẻ sẽ bị mục đi, chỉ trong thời gian ngắn. Vì vậy, một—một bộ đồ tốt như thế sẽ có một ít hao mòn trong nó.

³ Và hãy chỉ suy nghĩ, anh em đang ủng hộ và tặng những bộ đồ này cho các thầy tư Chúa. Và Chúa ban phước cho anh em. Chúa Jêsus phán, “Nếu các người làm điều đó cho người nhỏ nhất trong những anh em này của Ta, thì các người đã làm cho chính Ta.” Vì thế cho nên anh em không bao giờ mang, mua cho hai mục sư một bộ đồ; anh em đã mua hai bộ đồ cho Chúa Jêsus. Ừ-m. Đó là những gì Chúa Jêsus đã phán, “Các người đã làm điều đó cho Ta.”

⁴ Nhưng sự đụng chạm trên Trời ngăn ngử đó, sáng nay, anh em có để ý không? Không có sự kêu gọi tin nhận, không gì cả;

nhưng ngay sau khi Sứ điệp và—và sự làm tươi mới lại của Đức Thánh Linh tắm gội trên dân sự, vinh quang của Đức Chúa Trời vận hành, chúng thật sự bắt đầu đến trên, và xuống, khắp chung quanh. Và tôi để ý một số bạn bè Báp-tít thật tốt của tôi, từ Nhà thờ Báp-tít Phố Walnut, ở Louisville, đang đứng ở lối đi giữa những hàng ghế, vừa tắm gội trong Quyền phép của Đức Chúa Trời. Ô, chào ôi! Họ, tôi đã gặp họ sau buổi nhóm, họ nói, “Đó là Quyền phép của Đức Chúa Trời.”

Tôi nói, “Đúng thế. Anh em chắc chắn...Anh em hoàn toàn đúng. Quyền phép của Đức Chúa Trời!”

5 Và anh em thật không thể diễn tả bằng lời. Anh em thật không biết nói gì. Đức Thánh Linh chỉ nhận lấy buổi nhóm và anh em không biết Ngài định làm gì với nó. Thật im lặng, êm dịu, khiêm nhường, tan vỡ. Ô, Anh Pat, đó thật sự là Thiên đàng, đối với tôi. Tôi chỉ là một trong những loại điển hình này mà thích cảm nhận đó trong Nó, anh em thấy đấy.

6 Giống như Paul Rader quá cố, ông ấy đã nói với của ông... Có lần ông kể câu chuyện. Và ông nói ông và vợ ông đang ngồi ở bàn, và bà ấy muốn đi đâu hay làm gì đó, và ông cứ nói với bà, “Tôi thật không thể làm điều đó,” và đại loại như thế, và ông làm như không biết bà một lúc.

7 Vì vậy ông quay lại nhìn bà, và những giọt nước mắt đang chảy xuống đôi má bà, và ông nói với bà, ông nói, “Ồ, bây giờ...” Ông nghĩ trong lòng, “Ừ, nếu bà ấy bị tổn thương dễ dàng, cứ để bà ấy tổn thương như thế.” Vì vậy ông, giống như đàn ông, giống như ông gặp báo lại và đặt nó xuống trên đĩa của ông.

8 Và bà luôn đứng bên cửa và hôn ông tạm biệt. Và rồi khi ông đi ra cổng, bà sẽ vẫy tay với ông, và rồi điều đó sẽ—điều đó sẽ được để ý, anh em biết, cho đến khi ông từ văn phòng trở về.

9 Và vì thế sáng hôm đó, nói, khi họ bắt đầu đi ra, ồ, sự...tại cửa ra vào, ồ, bà đang đứng bên cạnh cửa, và ông đã hôn bà và bước ra tận ngoài cổng. Mở cổng ra, nhìn lại, và bà đang đứng ở cửa đầu gục xuống, vẫn còn bị tổn thương, nói ông vẫy tay chào tạm biệt, nói bà vẫy tay tạm biệt.

¹⁰ Ông nói khi đi xuống phố, và ông bắt đầu suy nghĩ, “Điều gì sẽ xảy ra với tôi trước khi tôi trở về nhà, hay điều gì sẽ xảy ra với bà ấy trước khi tôi trở về, Đức Chúa Trời sẽ gọi chúng tôi đến trình diện; và bà là phụ nữ thật tốt, thật duyên dáng biết bao, và vân vân?” Và nói, càng đi xa hơn, tim ông càng nhức nhối bấy nhiêu.

¹¹ Vì vậy ông chỉ quay lại và chạy trở về, mở cổng ra, chạy vào nhà, mở cửa ra. Và khi ông mở cửa, ông nghe ai đó đang khóc. Nhìn quanh, thấy bà đang đứng sau cửa. Nói ông không hề nói “tha thứ cho tôi,” ông không hề nói “tôi xin lỗi,” ông không hề nói gì cả. Nói ông chỉ ôm lấy bà và hôn lần nữa, quay lại và bước trở ra. Nói ông đi ra đến cổng, nói thấy bà vẫn còn đứng lại bên cửa. Ông nói, “Tạm biệt.” Và bà nói, “Tạm biệt,” nói, thật giống y như lần đầu tiên bà đã nói, nhưng lần sau này có cảm xúc trong đó.

¹² Vì thế đó là cách nó xảy ra, khi có một cảm xúc trong đó, anh em thấy, nó thật sự là điều gì đó đến từ Đức Chúa Trời.

¹³ Bây giờ trong sự bổ nhiệm cách đây không lâu, của một ủy viên trị sự mới, Anh Sothmann. Tôi chắc rằng những ủy viên, và hết thảy, đều ý thức bây giờ, rằng, kết thúc năm tài chính, trong đầu tháng Giêng, hết thảy chức vụ của hội thánh, chẳng hạn như các mục sư và những chấp sự, và vân vân, kết thúc. Thế thì nếu họ muốn tiếp tục...Vậy thì, các mục sư, tôi không muốn nói thế. Tôi muốn nói các ủy viên, và các chấp sự, và giáo viên trường Chúa nhật, và vân vân. Họ...Mục sư được hội thánh bầu ra, và ông ở lại cho đến khi, cho đến khi. Và rồi—rồi họ...Nếu dân sự, ban trị sự, hay chấp sự hiện tại, hay các giáo viên trường Chúa nhật, hay gì đó nữa, nếu họ muốn tiếp tục, họ cứ làm tiếp. Nếu không, thì họ phải—họ phải trao lại nếu họ không muốn tiếp tục. Và không có gì chống lại họ, thế thì họ tiếp tục làm cho đến năm sau. Và—và rồi nếu họ không tiếp tục, thì họ có một cuộc bầu cử, và chỉ định một số ủy viên khác, hay—hay bất cứ chức vụ nào.

¹⁴ Do đó, không bắt buộc một người phải gắn chặt, cả đời mình, với một ban. Nhưng chừng nào người ấy cảm thấy Đức Chúa Trời ở với mình và giúp đỡ mình, và anh ấy muốn góp phần, hay chị ấy, có thể vào bất kỳ công tác nào, để tiếp tục làm công việc của Đức Chúa Trời, chúng ta luôn vui mừng có được họ cùng phục

vụ với chúng ta. Hiếu không? Nhưng cách đó tạo cho một người cơ hội để phục vụ trong một năm và thấy họ thích nó thế nào. Một số ủy viên của chúng ta ở lại hết năm này đến năm khác, và các chấp sự cũng vậy, và điều đó thật tốt. Nhưng thế thì không có đặt thời gian. Nếu ủy viên, hay mục sư, hoặc người nào đó trong ban điều hành, cảm thấy họ không thể phục vụ lâu hơn nữa, hay chuyển đi, thế thì họ chỉ việc báo cho hội thánh biết, để tìm người khác thay thế.

¹⁵ Và đó là những gì đã diễn ra ở đây, tối nay, với Anh Morgan, Anh William Morgan trao lại chức ủy viên. Họ cần ủy viên khác. Và Anh Sothmann được bổ nhiệm như ủy viên, trong lần khác, và thế thì tối nay được nhận vào ban điều hành.

¹⁶ Việc đó chính thức, chừng nào còn hội thánh. Trong hội thánh chúng ta, đó là quyền quyết định của hội thánh. Hội thánh chuyển, hay bầu ủy viên, hội thánh chuyển mục sư, hay bổ nhiệm mục sư. Bất cứ điều gì, tất cả vì hội thánh. Điều đó có tính chất sứ đồ. Đó là đường lối làm việc đã có trong thời Kinh Thánh. Do đó, thế thì, chúng ta cảm thấy rằng không một người nào, độc quyền hay điều khác trong hội thánh. Chúng ta không muốn thế. Mọi người, mỗi người, chính tôi, trong việc bầu cử bất cứ ai, và chỉ có một phiếu bầu, giống như bất cứ người nào của hội thánh ở đây, chỉ một phiếu bầu. Không phải là điều gì tôi nói; mà chính là những gì hội thánh nói, đây, những gì hội thánh nói như trong một thân. Anh em thích điều đó không? Ồ, tôi nghĩ đó thật sự là lời Kinh Thánh. Đó là phương cách nên làm.

¹⁷ Bây giờ, đây sẽ là tuần lớn đối với tôi, sắp đến, ngày mai, ý Chúa. Tôi phải có những quyết định cho năm mới, về tất cả những lời mời. Tôi muốn đi tới—tới văn phòng và lấy tất cả những giấy mời của tôi và mang về nhà. Vì vậy, trong vài ngày tới, tôi đi cầu nguyện, với Đức Chúa Trời, và cầu nguyện Ngài để hướng dẫn tôi và chỉ cho tôi đi con đường nào để đi và làm điều gì. Chúng ta không sống trong thời giống như khi Ngài còn ở đây, mà Đức Chúa Trời đã dẫn dắt Ngài từ nơi này đến nơi khác, và Ngài ở trong thành phố chỉ vài giờ rồi đi đến thành phố khác. Nhưng ngày nay nó ở trên một hệ thống khác, nó là sự bố

trí, những nhóm mục sư truyền đạo và những việc phải được thực hiện.

18 Và cách tôi làm điều đó, là tôi mang tất cả giấy mời ở Phi Châu của tôi và đặt chúng xuống, tất cả những giấy mời ở Ấn Độ, và hết thảy những giấy mời ở California, Utah, cùng tất cả những giấy mời khác, và đặt chúng riêng ra từng cột. Tôi sẽ để chúng nằm đó. Và rồi tôi vừa đi dạo vừa cầu nguyện, có thể vào trong xe hơi và đi một hay hai ngày. Trở về, cầu nguyện. Điều gì đó đến trong lòng để tôi đi đến nơi nào đó, rồi tôi xem nó có thật là ấn tượng không. Rồi, sau đó, rồi tôi...nếu nó để lại ấn tượng cho tôi quá mạnh, tôi đi đến cột này là một nơi nào đó, rồi tôi cầm một lá thư đó lên và đọc nó, về lời mời, để biết nó ở đâu. Thế thì, từ nơi đó.

19 Đây là lý do tôi làm điều đó. Anh em nghĩ về việc lái đi khoảng bảy mươi hai giờ trên một máy bay, trong những cơn bão, và đi lên xuống, và khắp nơi, nếu anh em từng lái vượt đại dương. Không biết! Đôi khi anh em lên, và đôi khi lại xuống, và đu đưa, và đâm nhằm vách núi, và lao xuống, xuyên qua những đám mây và ở trên mặt nước đó, trong ba ngày và đêm. Rồi anh em bước ra trên mặt đất, và điều trước tiên anh em gặp là Sa-tan, “Ồ, nhóm mục sư truyền đạo đã nói thế này. Một số họ chia ra để bỏ phiếu, và một số vì điều gì đó.” Hiểu không?

20 Thế thì anh em có thể nói điều này, “Ồ, có lẽ Chúa đã không muốn tôi đến.”

21 Nhưng khi anh em được Đức Chúa Trời sai đến, anh em sẵn sàng đương đầu với kẻ thù. Anh em nói, “Tôi bước đi ở đây, trong Danh Chúa Jêsus Christ. Tôi đến trong Danh Chúa Jêsus, và tôi ở lại cho đến khi công việc Ngài được hoàn tất.” Hiểu không? Và anh em sẵn sàng đương đầu với các thế lực.

22 Vì thế, anh em yêu thương tôi, tôi biết điều đó. Vậy hãy cầu nguyện cho tôi, tuần này, để tôi sẽ đưa ra những quyết định đúng đắn, bởi thần cảm của Đức Chúa Trời sẽ hướng dẫn tôi.

23 Bây giờ tôi sẽ có vài buổi nhóm, ngắn một chút, điều mà tôi gọi là, những buổi nhóm hơi đột xuất. Tôi sẽ đi xuống Florida, ngày tám, chín, mười của tháng này; hoặc, Tifton, Georgia. Tifton, Georgia, ngày tám, chín và mười của tháng Giêng, tôi

muốn nói, thay vì tháng này. Và rồi tôi phải đi đến Glasgow, Kentucky; và có lẽ Somerset, Kentucky; và một đêm, và có lẽ Campbellsville, Kentucky. Và—và Anh Rogers muốn tôi đến một đêm, tới chỗ anh, mà chúng tôi đã có...phải hẹn với anh thời gian khác.

²⁴ Bây giờ, hãy cầu nguyện cho Anh Rogers. Chúng ta có sự thông công, hôm nay, và tôi đã nắm tay anh ấy và thấy anh ở trong tình trạng, thể chất rất tệ. Vậy hãy cầu nguyện cho Anh Rogers ở trên đây. Anh đã nhận nhiều việc lớn trong vào tay mình ở đó, và điều đó khiến cho anh bị căng thẳng và lo lắng, và anh ấy—anh ấy sức khỏe khá tồi tệ ngay lúc này, và vợ anh cũng vậy. Vì thế hãy cầu nguyện cho cặp trẻ này, những con cái tốt đẹp của Đức Chúa Trời. Và tôi đã nói với anh ấy điều đó, ý Chúa, tôi có thể đến chỗ anh một đêm.

²⁵ Và Anh Ruddell, chàng trai trẻ tuổi của chúng ta...một trong những hội thánh chị em của chúng ta, ở trên đây số sáu mươi hai, một chàng trai trẻ tuổi rụt rè, đi dọc theo đây và thậm chí không thể ngược lên. Và anh đã đến gần ngôi nhà. Và, ồ, tôi đoán người ta nghĩ anh là người thường xuyên gây khó chịu, nhưng có điều gì đó ở chàng trai dường như rất thật. Tôi chỉ cứ ở lại với anh lại, và ở lại với anh, nói, “Anh Ruddell, anh làm được.”

²⁶ Anh nói, “Anh Branham, tôi đứng lên trước đám đông, tìm tôi—tôi như lên gần cổ họng. Và tôi—tôi—tôi thật không thể nói nên lời.”

²⁷ Tôi nói, “Hãy đứng đó và nuốt nó xuống, và nói, như Danh Chúa.” Hiểu không? Và bây giờ, anh ấy đã có một đèn tạm bằng cỡ này, ở trên đại lộ ở đây, chỉ làm điều gì đó. Hãy ở lại với nó. Chàng trai đã có sự kêu gọi của Đức Chúa Trời. Tôi biết cha của anh, mẹ anh. Họ là những người rất tốt.

²⁸ Và rồi chúng tôi phải có một buổi tối, với Junie, xuống New Albany. Và, ồ, anh em biết đấy, chỉ những buổi nhóm ngắn ngủi, mà tôi có thể bắt lấy một đêm ở đây và một đêm ở đó.

²⁹ Cho tới khi, nếu mọi kế hoạch theo lịch làm việc, khoảng hai mươi lăm tháng Giêng, tôi sẽ đi đến Miami, vì Hội đồng Quốc tế Thế giới của Doanh Nhân Cơ-Đốc Phúc Âm Trọn Vẹn. Và từ đó, đến Kingston, Haiti, xuống miền Nam nước Mỹ, rồi đi lên qua

Mexico. Và từ đó, vào Phi Châu. Từ Phi Châu, đi lên Scandinavian. Và vân vân, như thế. Phần việc lớn nhất của năm, tôi tin, sẽ dành cho những buổi nhóm ở nước ngoài. Vì vậy hãy cầu nguyện cho tôi, tôi phải có quyết định đúng đắn.

³⁰ Vậy thì, điều đó thật sự nếu đó là ý Chúa. Nếu không, tôi sẽ đi bất cứ nơi đâu, bất cứ nơi nào. Không thành vấn đề là ở đâu, tôi muốn đi. Nhưng chừng nào tôi còn có thể đứng trong hạt bụi của đất này mà Đức Chúa Trời đã đặt tôi vào, tôi muốn giáng về sự giàu có không thể tìm kiếm được của Ngài cho đến khi cái chết cất tôi đi khỏi thân thể này. Đó là quyết tâm của tôi, bởi ân điển Đức Chúa Trời, nếu Ngài sẽ chỉ giúp tôi. Nếu Ngài cất tay Ngài ra khỏi tôi, ma quỷ sẽ giết chết tôi. Vậy anh em hãy cầu nguyện để Đức Chúa Trời sẽ giữ cánh tay thương xót Ngài trên tôi.

³¹ Tôi không đang cầu xin sự công bình của Ngài. Tôi đang cầu xin sự thương xót của Ngài. Hiểu không? Vậy thì, sự công bình của Ngài, không, tôi không thể xứng với điều đó. Chỉ sự thương xót của Ngài là điều tôi đang cầu xin, vì tôi biết tôi không xứng đáng, và không ai xứng đáng cả. Và tốt hơn chúng ta không cầu xin sự công bình của Ngài. Chúng ta cần sự thương xót của Ngài.

³² Bây giờ, tối nay, giọng nói hơi khàn khàn, nhưng không thể gạt bỏ cơ hội, để nói với nhóm Cơ-đốc nhân cao quý này. Hãy đợi, chỉ trước khi tôi đưa ra thông báo này, cho phép tôi nói một điều. Trong lúc tất cả anh em đồng một lòng lúc này, trong sự hòa hợp, và mọi việc trôi chảy êm đẹp, cho phép tôi chỉ nói chuyện ngắn ngủi hai phút với hội thánh của tôi. Được chứ?

³³ Hãy lắng nghe, những kẻ yêu dấu trong Phúc Âm, của tôi... những ngôi sao trên mào triều thiên của tôi, nếu tôi sẽ có một cái, sự mua chuộc của Huyết Chúa Jêsus. Tôi làm điều này vì một mục đích, hãy trở lại giống như điều này. Chúng ta đã quyết định điều đó vào một chuyến đi sẵn, Anh Roy Roberson, Anh Banks Wood, và tôi, trên chuyến hành trình, mà chúng tôi có thể mang theo, rồi trở về. Anh—Anh Roy và tất cả chúng tôi đang nói chuyện, và về mục sư chúng ta, Anh Neville, và một người mà ở trước anh em mọi lúc, đang chặn bẫy và mọi thứ, chúng ta yêu mến anh ấy. Nhưng, tuy nhiên, Anh Neville là mục sư phụ tá, điều đó dường như thật sự hơi khó cho Anh Neville Neville phải đẩy ra ngoài

điều đó. Hiểu không? Vì thế chúng ta đã cầu nguyện, và dường như đó là ý Chúa mà tôi làm điều đó. Vậy thì, tôi cầu xin Chúa nếu Ngài giúp đỡ tôi, tôi sẽ làm hết sức mình.

³⁴ Và sau khi tôi đã dâng mình riêng tư, và sau khi làm, phải có hội thánh để thực hiện điều đó vậy. Vậy thì, nếu Đức Chúa Trời ban phước cho chúng ta theo cách Ngài có trong vài buổi nhóm vừa qua, với sự dâng mình nhỏ bé đó, Ngài sẽ làm gì nếu chúng ta duy trì điều đó? Hiểu không? Cứ duy trì nó. Bây giờ hãy lắng nghe. Anh em ở trong tình yêu thương với nhau. Thật tôi đã thấy anh em đứng trong những lối đi, sáng nay, và tuần này, với đôi tay giơ lên cho Đức Chúa Trời như thế nào, và—và Thánh Linh yêu thương vận hành chung quanh, trên anh em!

³⁵ Vậy thì anh em đừng nghe một điều kinh tởm nào ma quỷ đã nói. Hiểu không? Nếu ma quỷ chỉ cho anh em thấy điều gì, hay bảo anh em điều gì đó xấu, về một trong những thuộc viên của Thân thể Đấng Christ, anh em đừng tin nó. Vì, chừng nào anh em tin nó, anh em làm hỏng kinh nghiệm của mình.

³⁶ Và nếu anh em thấy một trong những thuộc viên của Thân thể Đấng Christ đang làm điều gì xấu, đừng nói với người khác. Nhưng hãy đi đến với chi thể đó, và bằng tình yêu thương, và thấy mình có thể mang họ trở lại với Đấng Christ không. Và nếu anh em không thể làm điều đó, thế thì hãy nói với một người, hay để họ đi với anh em. Hãy làm theo đường lối Thánh Kinh dạy. Hiểu không? Nhưng đừng...

³⁷ Nếu người nào đó nói, “Chị *A* gì đó, hay Anh *A* gì đó,” anh em đừng tin lời nào của nó. Anh em chỉ bỏ nó đi. Bởi vì, nên nhớ, chính là ma quỷ đang cố xé anh em ra từng mảnh. Vậy thì chỉ chờ nó vào, vì nó sẽ làm điều đó. Vậy thì anh em để cho người tốt của nhà, đức tin, đứng ngay ở đó, và đừng nhận một điều nào. Những người này được ngồi trong các nơi trên Trời với anh em, có sự thông công với nhau chung quanh ơn phước Đức Chúa Trời, dự tiệc thánh ở bàn tiệc, và Đức Thánh Linh đã làm chứng họ là con cái của Đức Chúa Trời. Chúng ta hãy thật êm dịu, có lòng nhân từ, tha thứ, tình yêu thương. Và nếu người khác nói điều xấu chống lại mình, anh em hãy nói êm dịu lại với họ. Rồi hãy xem sự êm dịu đến với mình như thế nào. Hiểu không? Đúng

thế. Chỉ luôn lấy điều thiện trả điều ác, tình yêu thương thay vì ghen ghét. Và chỉ...

³⁸ Chị có cảm thấy tốt hơn không, chị yêu quý, cô gái trẻ ở phía sau? Điều đó tốt. Tôi rất cảm ơn. Đúng thế. Chỉ đi về... Cô ấy bị cái bấu to làm lưng lớn gấp đôi, và Chúa Jêsus đã mang cô đến bây giờ và có mặt với buổi nhóm. Chúng ta cảm ơn vì điều đó. Đó là những gì tôi đã để lại bực giảng, cách đây một lát. Nói họ đã “cầu nguyện và cầu nguyện, không thể chen qua để đến với Chúa.”

³⁹ Bây giờ, để chắc chắn làm điều đó. Hãy tự đưa ra lời thề đó, với Đức Chúa Trời. “Đức Chúa Trời ôi, bởi ân điển Ngài, đó là những gì con sẽ làm.” Cho dù người nào nói xấu; hãy báo trả điều tốt. Đừng nghĩ đến điều ác. Nếu bạn nghĩ đến điều ác, và bạn chỉ nói điều đó giả nhân giả nghĩa, thế thì—thế thì—thế thì bạn sai rồi. Bạn chỉ tiếp tục dâng hiến chính mình cho Đức Chúa Trời khi bạn thật sự cảm thấy tốt với người ấy. Đó là cách để thực hiện nó. Rồi sự êm dịu của những ơn phước Đức Chúa Trời sẽ thật sự, ồ, nó sẽ thật sự bao phủ linh hồn anh em. Đó là cách sống đắc thắng, rồi không gì có thể làm hại anh em chừng nào anh em còn ở trong tình yêu thương. Ồ, anh em nói...Hiểu không?

⁴⁰ “Sự ban cho nói tiếng lạ, sẽ hết. Và sự thông biết, hầu bị bỏ. Các lời tiên tri, sẽ hết. Song khi anh em có tình yêu thương, nó chẳng hề hư mất bao giờ.” Hiểu không?

⁴¹ Và đừng chỉ yêu người yêu mình, nhưng yêu những ai không yêu mình. Vì, thật dễ yêu cho tôi yêu người nào yêu tôi, nhưng hãy cố gắng yêu người nào đó mà không yêu mình. Đó là chỗ anh em có thể trải nghiệm mình có phải là tín đồ Đấng Christ, hay không. Người nào đó mà không yêu anh em, và tuy nhiên, trong lòng mình, anh em yêu họ. Vậy thì, nếu anh em không thực hiện điều đó, thì chỉ cứ nắm giữ vào Đức Chúa Trời. Chính ở đó, bởi vì tôi biết đó là Lẽ thật. A-men. Tôi biết biết rằng đó là Lẽ thật.

⁴² Bây giờ chúng ta sẽ mở ra Lời quý báu, này, lật tới Sách Hê-bơ-rơ, và chương thứ 11, chỉ dành cho một—một Sứ điệp ngắn.

Bị khan tiếng một chút, nhưng tôi đã có một buổi chiều tuyệt vời với các anh em và các chị em. Và không bao giờ về tới nhà cho đến gần như sáu giờ. Và tôi chỉ chạy vào phòng và quì gối bên cạnh giường, ở phòng ngủ, và cầu nguyện một lát. Rồi đứng

lên, và lấy Kinh Thánh của tôi và bắt đầu đọc. Và tôi thấy một tạp chí nằm ở đó, và tôi nhặt lên. Và một bài báo viết bằng tiếng Nam Phi, vì thế tôi không thể đọc bài đó.

⁴³ Và đôi khi, trong khi đọc, sẽ đập vào mắt anh em một lời, và lời đó trở nên sống động với anh em. Đó là cách một mục sư có sứ điệp của mình, của mình. Chỉ bắt đầu đọc, đọc Kinh Thánh, cái gì đó. Điều trước tiên anh em biết, anh em đập mạnh vào điều gì đó, rồi điều gì đó thêm vào với điều đó, điều gì đó thêm vào với điều gì đó. Rồi, gạch dưới điều ấy, và chỉ đi lên bục giảng và đọc nó. Đức Chúa Trời sẽ làm phần còn lại của nó. Hiểu không? Ngài sẽ lo liệu phần còn lại.

⁴⁴ Vậy thì, đôi khi anh em bị cuốn đi, đến mức anh em chỉ đưa ra những ý nghĩ nhỏ về những gì, những ghi chú ngắn của những ý nghĩ mà anh em nghĩ về. Đôi khi trong buổi nhóm, nơi anh em phải đi nhanh đến bục giảng, mà, chỉ đọc qua những ý tưởng ngắn mà anh em đã có, có thể Đức Thánh Linh sẽ làm chúng trở nên sống động lại với anh em. Đã làm nhiều lần như thế.

⁴⁵ Bây giờ Hê-bơ-rơ 11, chúng ta hãy đọc câu 1, bắt đầu, và chúng ta sẽ đọc hết vài câu.

Vậy thì đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều mình đang trông mong, là bằng cứ của những điều mình chẳng xem thấy.

Vì nhờ đức tin mà các đấng thuở xưa đã được lời chứng tốt.

Bởi đức tin chúng ta biết rằng thế gian đã được làm nên bởi các lời của Đức Chúa Trời, đến nỗi những vật bày ra đó đều chẳng phải từ vật thấy được mà đến.

⁴⁶ Điều đó há chẳng phong phú sao? Xin để tôi đọc lại câu thứ 3. Hãy nghe thật kỹ:

Bởi đức tin, chúng ta biết rằng thế gian đã làm nên bởi lời của Đức Chúa Trời, đến nỗi những vật bày ra đó đều chẳng phải từ vật thấy được mà đến. (Là Lời của Đức Chúa Trời.)

Bởi đức tin A-bên đã dâng cho Đức Chúa Trời một tế lễ xuất sắc hơn của Ca-in, bởi đó người được xưng công

bình, vì Đức Chúa Trời làm chứng về người rằng Ngài nhậm lễ vật ấy: lại cũng nhờ đó...đã chết rồi hãy còn nói.

Bởi đức tin Hê-nóc được cất lên và không hề thấy sự chết và người ta không thấy người nữa, vì Đức Chúa Trời... đã tiếp người lên: vì người đã được chứng rằng, mình ở vừa lòng Đức Chúa Trời. (Cũng, sống cuộc đời năm trăm năm.)

Và không có đức tin thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài: vì kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Ngài, và Ngài là Đấng hay thưởng cho những kẻ mà siêng năng tìm kiếm Ngài.

Bởi đức tin, Nô-ê được Đức Chúa Trời cảnh báo về những việc chưa thấy, người thành tâm kính sợ, chuẩn bị một chiếc tàu để cứu nhà mình; bởi đó...người định tội thế gian, và trở nên kẻ kẻ tự của...sự công bình mà đến bởi—mà đến bởi đức tin vậy.

47 Bây giờ chúng ta hãy cầu nguyện một lát, và cúi đầu.

48 Lạy Chúa, Đức Chúa Trời Chí Ái và Cha của chúng con, giờ này chúng con lại đến trong sự Hiện diện của Ngài, với lòng biết ơn. Và không những chúng con cảm thấy mình đang ở trong sự Hiện diện Ngài bây giờ khi chúng con cúi đầu để cầu nguyện, nhưng mà chúng con còn tin rằng chúng con luôn ở trong sự Hiện diện Ngài, bởi vì, “Mắt của Chúa soi xét khắp trái đất.” Và Ngài biết hết mọi việc, và Ngài biết những ý tưởng của lòng.

49 Do đó, Chúa ôi, lý do chúng con cúi đầu, là cầu xin lời cầu nguyện này, để Ngài sẽ tha thứ cho chúng con vì tất cả những sự tội lỗi và sự vi phạm của chúng con chống nghịch Ngài, và để lòng thương xót Ngài đã từng gia ơn thêm hơn nữa cho chúng con, đến mức mà Ngài có thể mở miệng chúng con để nói, và mở tai chúng con để nghe, và để Lời Ngài trở thành hiện thực đối với chúng con, tối nay; để vài câu Kinh Thánh này mà chúng con đã chọn để đọc có thể trở nên giúp ích nhiều cho mỗi chi thể của Thân thể máu nhiệm Ngài trên đất này, Hội thánh thuộc linh của Ngài, Hội thánh Trái Đầu Mùa, Hội thánh được mua chuộc bởi Huyết của Chúa Jêsus, đã được tẩy sạch và đã được thánh hóa, và sẽ được hiện diện trước Đức Chúa Trời vào Ngày đó, không vết

hay không một vết nhăn. Thật chúng con cảm ơn Ngài, có đức tin để tin rằng chúng con là những kẻ dự phần của sự nhân từ này của Đức Chúa Trời, qua sự công bình và sự thương xót của Chúa Jêsus chúng con!

⁵⁰ Giờ đây cầu xin Ngài sẽ chữa lành cho tất cả những người ốm đau. Cảm ơn Ngài vì đã đụng đến cô bé đó chỉ vài phút trước đây, đang nằm co quắp trong phòng ở đó, vì sự đau đớn; thấy cô bé bước ra, đức tin non trẻ đó, và tin nhận Ngài và sự thương xót của Ngài. Và chúng con cảm ơn Ngài vì điều này; và cầu xin Ngài sẽ nhớ đến người thân yêu nhỏ bé của Chị Baker ở trên Kentucky, và những người mà Anh Neville đã nói về, và, Ôi Đức Chúa Trời, vô số lều của người bệnh, ở khắp nơi. Và đặc biệt, Chúa ôi, những người mà chưa được cứu và chưa biết Ngài; nếu họ chết trong tội lỗi mình, họ không thể đến nơi Ngài được.

⁵¹ Chúng con cầu xin Ngài sẽ ban cho chúng con chứng cứ và quyền năng, mạnh dạn nói Lời, và sự khôn ngoan để biết khi nào nên nói Nó. Và rồi phán với chúng con khi chúng con được trang bị đủ, để chúng con có thể đi ra và để lại dân chúng trong sự kinh ngạc, sững sờ, về Đức Thánh Linh lớn và công việc của Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Nguyện Ngài nghe chúng con giờ này, chúng con cầu xin, nhưn Danh Chúa Jêsus. A-men.

⁵² Tôi muốn nói chỉ một lúc ngắn ngủi về chủ đề “những giác quan.” Chúng ta được dạy rằng con người tự nhiên có năm giác quan. Và năm giác quan đó kiểm soát người đó—người đó...Hay ban cho...Đức Chúa Trời đã ban cho con người năm giác quan, để tiếp xúc với nhà thuộc thể của người ấy. Và những giác quan đó được biết đến như: nhìn, nếm, cảm nhận, ngửi, nghe. Năm giác quan đó, mà được biết với con người tự nhiên, và chúng thì tốt. Và chúng ta không thể hoạt động, hay sống một cuộc sống bình thường, khi một trong những giác quan này không hoạt động. Sức nhìn, nghe, cảm giác, ngửi, hay nếm của bạn, chúng ta không thể bình thường mà không có chúng. Có cái gì đó bị bỏ quên, một số phần của sự sống mà chúng ta không thể tiếp xúc được, mà không có giác quan đó hành động. Và chúng thì tốt. Và chúng có ích. Và đã được ban cho chúng ta bởi Đức Chúa Trời.

53 Đức Chúa Trời đã ban cho những giác quan đó, nhưng chúng được ban cho các bạn như một món quà. Và nó tùy thuộc vào cách mà bạn, những gì mà bạn thuận theo những giác quan này thế nào, sẽ là cách mà cuộc sống của bạn được kiểm soát, cách bạn phục năm giác quan đó. Bạn là... Những gì bạn thấy, những gì bạn nghe, những gì bạn nếm, ngửi, hay cảm nhận. Bất cứ điều gì mà những giác quan đó được đầu phục, chúng sẽ chi phối bạn.

54 Và chúng ta biết ơn Đức Chúa Trời đã cho chúng ta có năm giác quan. Nhưng không có nghĩa là năm giác quan được ban, cho bạn, để hướng dẫn bạn. Chúng được ban cho bạn để tiếp xúc thuộc về đất. Nhưng bạn được ban cho giác quan thứ sáu, và, giác quan thứ sáu đó, chỉ thuộc về Cơ-đốc nhân. Và bạn không thể có giác quan thứ sáu này cho đến khi bạn trở thành một Cơ-đốc nhân; là cách duy nhất mà bạn có thể từng có hơn năm giác quan xác thịt dành cho con người tự nhiên. Nhưng, giác quan thứ sáu được biết đến nhiều hơn, đối với Cơ-đốc nhân, như đức tin. Nó là một giác quan mà chi phối và hướng dẫn bạn, và nó vượt trội trên hết mọi giác quan khác. Nó vượt trội hết mọi giác quan, năm giác quan, kia.

55 Bây giờ, tôi sẽ không nói rằng vì chúng ta tiếp nhận giác quan thứ sáu mà năm giác quan kia không có ích nữa. Vâng, chúng đều tốt. Năm giác quan kia được Đức Chúa Trời ban cho bạn, và chúng đều được sử dụng. Nhưng khi năm giác quan hành động trái ngược với Lời Đức Chúa Trời, thì chúng đang nói dối.

56 Vậy thì, giác quan thứ sáu không thể nói dối. Nó là một siêu giác quan. Và đó là những gì tôi muốn nói về. Sáng nay tôi đã nói về: *Dấu Hiệu Siêu Phạm*. Và tối nay về: *Giác Quan Siêu Phạm*.

57 Và giác quan siêu phạm là Đức Thánh Linh, đức tin về Đức Chúa Trời ở giữa anh em. Và nếu anh em để năm giác quan chịu đầu phục giác quan thứ sáu, nó sẽ hướng dẫn anh em và mang tất cả năm giác quan kia ở dưới sự chỉ đạo của giác quan siêu phạm đó. Vì nó vượt xa trên các giác quan tự nhiên kia, như con người thuộc linh ở trên con người xác thịt. Nó xa như, cao như các tầng trời, ở trên con người xác thịt và năm giác quan của người đó. Nó khiến anh em tin vào những việc mà anh em không thể thấy. Nó khiến anh em hành động ở nơi mà anh em

không nghĩ năm giác quan đó sẽ từng nghĩ về điều đó. Ma quỷ có thể đi vào năm giác quan này và nói dối anh em, nhưng hẳn không thể chạm vào giác quan siêu phàm đó. Điều đó cách xa tầm với của hẳn. Điều đó đến từ Đức Chúa Trời. Nó được gọi là đức tin. Đức tin là điều vĩ đại đó.

⁵⁸ Và năm giác quan kia không kiểm soát được giác quan thứ sáu, nhưng giác quan thứ sáu kiểm soát năm giác quan kia. Giác quan siêu phàm kiểm soát năm giác quan tự nhiên. Và năm—năm giác quan đó là nhìn, nếm, cảm nhận, ngửi, nghe. Và giác quan siêu phàm có thể khiến bạn tin Lời của Đức Chúa Trời, vì đó là điều duy nhất nó có thể nói về. Nó sẽ khiến bạn tin những việc bạn không thể thấy, nếm, cảm nhận, ngửi, hay nghe, vì nó sẽ nhận lấy Lời của Đức Chúa Trời. Và nó sẽ phân phát Lời cho bạn, và làm cho bạn bước đi trái ngược với bất cứ điều gì khác ngoài Lời Đức Chúa Trời, bởi đức tin. Đức tin làm điều đó.

⁵⁹ Bây giờ, trong việc minh họa này, về những giác quan, con người tự nhiên được sanh ra với những giác quan này, vì thế chúng là những giác quan được ban cho. Và đó là điều duy nhất thực sự người ấy từng biết về nó, trong suy nghĩ thuộc về trí tuệ của mình. Người đó có thể chỉ suy nghĩ như một con người. Người đó có thể thấy như một con người. Người ấy có thể hiểu như một con người. Người ấy có thể nghe như con người. Nhưng khi người ấy bắt đầu được cai quản, hay được tái tạo, hay chúng ta gọi nó là “được sanh lại,” thì giác quan siêu phàm, thứ sáu đó nắm giữ người đó. Trong khi làm vậy, giác quan siêu phàm đó nâng người ấy lên từ một vị trí để đến chỗ người đó có đức tin để tin những việc mà người đó không thể nghe, những điều người đó không thể thấy, hiểu những điều mà người đó không thể hiểu. Người ấy tin điều đó, dù thế nào đi nữa, bởi vì người được chi phối bởi giác quan thứ sáu, siêu giác quan đó. Ồ, tuyệt vời biết bao để biết điều đó, và để nghĩ thật đơn giản làm sao để tin điều đó!

⁶⁰ Vậy thì, bạn không thể tin nó cho đến khi bạn được sanh lại. Kinh Thánh nói rằng, “Không ai có thể gọi Chúa Jêsus là Đấng Christ, chỉ bởi Đức Thánh Linh.” Chúng ta đã đi qua điều đó, tuần vừa rồi này. Và nó được xem như một vật chướng ngại, đặc biệt

với những những người tin Ngũ Tuần, khi họ nghe tôi nói điều đó. Chúa Jêsus phán, trong Tin lành Giăng 5:24, “Kẻ nào nghe Lời Ta, và tin Ngài đã sai Ta đến, thì có Sự sống Đời đời.” Sự sống Đời đời đến từ Đức Chúa Trời, một mình. “Và không ai có thể gọi Chúa Jêsus là Đấng Christ, chỉ bởi Đức Thánh Linh.”

⁶¹ Bạn chỉ đang nói về những gì người khác nói, những gì bạn học được bởi tri thức, những gì bạn học được bằng năm giác quan, tự nhiên. Nhưng khi giác quan thứ sáu bước vào, là Đức Thánh Linh, Điều đó lấy đi tất cả những lập luận của sáu giác quan này và...năm giác quan. Và đưa bạn vào giác quan thứ sáu, khiến bạn tin những điều bạn không thể thấy, nếm, cảm nhận, ngửi, hay nghe. Làm điều gì đó cho bạn! Rồi bạn có thể nói Chúa Jêsus là Đấng Christ, vì bạn đã làm chứng nó. Không phải những gì tri thức dạy bạn, nhưng những gì bạn đã kinh nghiệm!

⁶² “Thế thì giác quan thứ sáu để làm gì, Anh Branham? Tại sao giác quan thứ sáu đến?”

⁶³ Giác quan thứ sáu đến vì lý do này. Vậy thì, giác quan thứ sáu là đức tin, giác quan siêu phạm. Bây giờ nếu...Giác quan thứ sáu đến vì lý do duy nhất này, đó là, làm cho năm giác quan ở trong bạn phủ nhận bất cứ điều gì trái ngược với Lời của Đức Chúa Trời. Đó là điều mà dành cho giác quan thứ sáu. Thánh Kinh nói về “sự vứt bỏ những lý luận.”

⁶⁴ Năm—năm giác quan sẽ, anh em có thể lý luận, “Ồ, bây giờ, tại sao người này...Người đó, tại sao sẽ...?”

⁶⁵ Nhưng giác quan thứ sáu không nhìn thấy điều đó chút nào. Nó vượt rất xa điều đó! Nó cao hơn điều đó rất nhiều, cho đến nỗi thậm chí không có bất cứ lý luận, chút nào, với nó. “Chúng ta tin điều đó.” Nó vượt quá giới hạn bất kỳ điều gì mà năm giác quan sẽ phải nói về điều đó. Vậy thì sẵn sàng cho buổi hầu việc chữa lành. Hiểu không? “Chúng ta tin điều đó.” Anh em bước đi nhờ giác quan thứ sáu. Anh em nói chuyện nhờ giác quan thứ sáu đó. Anh em sống nhờ giác quan thứ sáu đó. Anh em chết nhờ giác quan thứ sáu đó, và sống lại nhờ giác quan thứ sáu đó. Giác quan siêu phạm đó, điều gì đó mà ở trong anh em, điều đó khác với những gì con người xác thịt có.

66 Con người tự nhiên chỉ có những điều này, và chúng đều đúng nếu chúng có thể được mang vào trong sự phục tùng giác quan thứ sáu. Nếu tâm trí xác thật nói, đọc Lời của Đức Chúa Trời, và nói, “Đó là Lời của Đức Chúa Trời,” thì nó đang nói Lẽ thật. Nhưng nếu nó đọc, và nói, “Tất cả đều không phải là Lời Đức Chúa Trời.” Hay là—hay là, “Nó đã là cái gì đó. Nó đã là, một thời, nhưng Nó không phải là bây giờ.” Thế thì giác quan thứ sáu đó vào, và nói, “Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.” Đây, đó là sự khác nhau.

67 Đó là lý do mà có rất nhiều người không được chữa lành. Họ đang cố gắng đến với quan điểm trí thức. Họ nói, “Ồ, tôi—tôi làm điều này, hay tôi tin điều này, và vân vân.”

68 Nhưng nếu giác quan thứ sáu đang nói điều đó, thì không việc gì sẽ lay động họ từ giác quan thứ sáu đó. Giác quan thứ sáu đến, trên nhân loại, để khiến họ phủ nhận bất cứ điều nào trái ngược với Lời của Đức Chúa Trời. Bất cứ dấu hiệu nào, bất cứ dấu hiệu nào đi ngược lại với lời hứa của Đức Chúa Trời, giác quan thứ sáu nó không ở đó, nếu Cơ-đốc nhân đó được sanh lại.

69 Và điều trước tiên anh em biết, một số người ngoại, người không tin, đi quanh quần Cơ-đốc nhân, và nói, “Bây giờ hãy nhìn đây, không có chuyện như Đức Thánh Linh đó. Bạn chỉ nhầm lẫn, trong việc đó. Bạn bị điên, nếu bạn tin điều vợ vẫn như Thế. Không có chuyện như Điều đó đâu.”

Giác quan thứ sáu đi ngay vào để làm việc.

70 “Hãy để tôi chỉ cho anh thấy, trong Kinh Thánh, chỗ mà anh không thể nhận lãnh Đức Thánh Linh. Anh thấy đó, tôi có thể chỉ cho anh ở đâu các sứ đồ đã có Nó, nhưng—nhưng tôi...”

71 “Ồ,” bạn nói, “kia,” và giác quan thứ sáu sẽ chỉ cho bạn, nói, “nhưng Ngài phán, ‘Lời hứa ấy thuộc về các ngươi, cho con cái các ngươi.’”

72 “À, điều đó dành cho những con cái của họ ở đó. Điều đó không có nghĩa dành cho anh. Nó không dành cho anh.”

73 Nhưng giác quan thứ sáu biết rõ hơn. Tại sao? Nó ở trong bạn rồi. Người ta nói điều đó quá trễ. Bạn đã nhận Nó rồi.

74 Nhiều người mà đã nói chuyện, rằng, “Không có chuyện như Đức Thánh Linh,” không biết họ đang nói về điều gì.

75 Giống như một chàng trai, lần nọ, đang gọt trái táo. Và bị một người vô thần hỏi, tranh cãi, trong một buổi nhóm. Cậu ấy nói, “Ông muốn gì? Ông muốn lên đây làm gì?”

76 Ông ta nói, “Tôi muốn hỏi anh một câu,” trong lúc anh đang ăn táo và tận hưởng nó. Một kiểu người rất đơn sơ, giống như dễ phạm lỗi, với mái tóc che ngang mặt, và cái răng khểnh, ở phía trước, và mặc bộ áo vét khoác ngoài cũ kỹ nhớp nhúa. Ông ta nói, “Tôi chỉ muốn hỏi anh một câu.”

77 Người ngoại đạo kia chỉ nói, “Không có chuyện như có một Đức Chúa Trời. Đó chỉ là cảm xúc. Có sự vô lý với điều đó, nó chỉ là thế thôi.”

78 Và chàng trai nói, “Tôi muốn hỏi ông một câu, thưa ông. Trái táo này ngọt hay chua?”

Người kia đáp, “Ồ, làm sao tôi biết được? Tôi không đang ăn nó.”

Anh trả lời, “Đó thật sự là những gì tôi nghĩ,” rồi bước về chỗ.

79 Làm sao bạn biết, khi bạn chưa từng nếm biết Chúa? Làm thế nào bạn biết, khi bạn chưa bao giờ nhận lãnh Đức Thánh Linh, cho dù Ngài có thật hay Ngài không? Làm sao bạn biết có đức tin và quyền năng ở đâu? Làm sao bạn biết không có “sự vui mừng không thể tả xiết và đầy dẫy vinh hiển,” khi bạn chưa bao giờ nếm, để biết nó? Giác quan thứ sáu dẫn dắt bạn đến với Điều đó. Giác quan thứ sáu tuyên bố Điều đó với bạn.

80 Không có năng lực tri thức, chút nào cả, sẽ mang Điều đó đến với bạn. Những năng lực tri thức sẽ lý luận, và nói, “Ồ, đó là tâm lý học. Đó là điều gì đó cách này. Và nó là cảm xúc, với nhiều người.”

81 Nhưng khi giác quan thứ sáu đến, nó phủ nhận hết thấy những thứ đó, và đưa con người đến thẳng vào ngực của Đức Chúa Trời. “Kẻ nào đến cùng Đức Chúa Trời phải tin rằng có Ngài, và là đấng ban thưởng cho những kẻ siêng năng tìm kiếm Ngài.” Bởi đức tin! Bởi đức tin, Áp-ra-ham! Bởi đức tin, Y-sác! Bởi đức tin, Gia-cốp! Tất cả đều bởi đức tin! Chính là giác quan thứ sáu

làm việc đó. Giác quan thứ sáu phủ nhận hết thấy dấu hiệu, tất cả dấu hiệu, bất cứ điều gì đi ngược lại với Lời của Đức Chúa Trời, bất cứ cảm giác, cảm xúc nào.

⁸² Người nào đó nói, “Ồ, thế thì, tôi đã được cầu nguyện cho, nhưng tôi thật sự không cảm thấy tốt hơn chút nào.”

⁸³ Giác quan thứ sáu sẽ không bao giờ chịu im lặng về điều đó. Giác quan thứ sáu sẽ nói, “Nó là lời nói dối. Tôi cảm thấy tốt hơn. Tôi trở nên khỏe hơn. Đức Chúa Trời đã phán vậy, điều đó ổn rồi. A-men. Đức Chúa Trời phán vậy.” Giác quan thứ sáu chỉ được nuôi dưỡng bằng Lời của Đức Chúa Trời.

⁸⁴ Giác quan thứ sáu đó, thật siêu phàm, ở trên hết thấy các giác quan. Nó là giác quan vĩ đại hơn. Nó là đức tin. Nó là quyền năng khuấy động và điều hướng. A-men. Nó là điều gì đó khiến bạn làm những việc mà bạn không bao giờ nghĩ mình sẽ làm. Nó là giác quan thứ sáu, giác quan siêu phàm.

⁸⁵ Bạn được cầu nguyện cho. Chúng ta hãy nói bạn có—có bàn tay què quặt và bạn được cầu nguyện cho, tay bạn, bạn đến gần và bạn tin rằng Đức Chúa Trời sẽ chữa lành bạn. Mục sư cầu nguyện cho bạn, bạn đi về. Con người xác thịt xưa cũ sẽ nói điều này, “Người không cảm thấy điều gì khác trong cái tay đó. Người chẳng có gì tốt hơn.” Nhưng giác quan thứ sáu đến, và nói, “Đó là lời nói dối. Người đã được cầu nguyện cho. Điều đó được giải quyết rồi.” A-men.

⁸⁶ Giống như người đàn bà kia đến với buổi nhóm của chúng ta lần nọ. Và bà đã đến một buổi nhóm của chúng ta, hai người trong họ. Họ đi qua bục giảng. Họ đã thấy những sự phân biệt. Hai người đàn bà thật—thật sự chấp nhận. Cả hai người đều là Cơ-đốc nhân chân thật. Một người đến gần, Đức Thánh Linh đến và nói, “Chị đang chịu đựng bệnh đau bao tử.”

Và mặt người đó sáng lên. Bà nói, “Đúng thế.”

⁸⁷ Và Đức Thánh Linh nói qua tôi, nói, “Và nó là một chỗ loét. Nó bị gây ra vì tình trạng lo lắng. Chị đã đến một bác sĩ nào đó khám nghiệm. Và ông ấy nói chị không thể...Phải, ồ, chị phải mổ, cắt nó đi.”

Chị ấy nói, “Mọi lời đó đều đúng.”

88 Và thế thì, thấy chị ấy là người tin tuyệt vời như vậy, rồi Nó nói, “Tên chị là Cô A gì đó. Chị đến từ *như vậy-như vậy*, và một nơi *như thế*.”

Chị ấy nói, “Đó là sự thật.”

89 Đó là gì? Giác quan thứ sáu nắm bắt điều đó. Giác quan thứ sáu và Đức Thánh Linh đang đứng sát cánh cùng nhau. Đức Thánh Linh đang phán, giác quan thứ sáu đang nói “a-men.” Thế đấy. Điều gì đó phải xảy ra.

90 Khi Ma-thê chạy ra tìm thấy Chúa Jêsus, và khi bà nói, “Lạy Chúa!” Hãy xem giác quan thứ sáu. “Nếu Ngài có ở đây, chắc anh tôi hẳn không chết, nhưng thậm chí bây giờ, hể điều gì Ngài cầu xin Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời sẽ ban cho Ngài.” Đó là giác quan thứ sáu.

91 Chúa Jêsus bình tĩnh, Ngài phán, “Ta là sự sống lại và Sự Sống. Kẻ nào tin Ta, mặc dù đã chết rồi, tuy nhiên người đó sẽ sống. Còn ai sống và tin Ta sẽ không bao giờ chết. Người tin điều này không?”

92 Bạn sẽ nói gì, lý luận? Có một người đang nằm dưới kia, đã chết, sâu bọ đang bò qua người.

93 Nhưng Ngài chỉ đi qua nói Ngài là sự sống lại và Sự Sống. Đó là Lời Đức Chúa Trời. Giác quan thứ sáu đó, vượt xa sự chăm sóc của bác sĩ, vượt xa những ý tưởng về nghiên cứu khoa học. Bất chấp tất cả. Bất chấp tất cả lý luận, và quăng chúng xuống. Tại sao? Đó là chứng cứ của Lời Đức Chúa Trời. “TA LÀ. Ta không là ‘Ta sẽ là, Ta đã là.’ TA LÀ bây giờ. Ta là sự sống lại và Sự Sống,” một Con Người. “Kẻ nào tin Ta, mặc dầu đã chết rồi, tuy nhiên người đó sẽ sống. Còn ai sống và tin Ta sẽ không bao giờ chết. Người tin điều này không?”

94 Bà thưa, “Vâng, lạy Chúa,” giác quan thứ sáu, “Tôi tin Ngài là Con của Đức Chúa Trời mà sẽ đến thế gian.”

“Anh người sẽ sống lại.” Ồ, chao ôi!

95 Họ đi đến phần mộ. Cả hai, đi với nhau, điều gì đó đã xảy ra. Đó là giác quan siêu phạm, với Đức Chúa Trời đang đứng hiện diện, điều gì đó phải xảy ra. Giác quan đó là giác quan siêu phạm, là Đức Chúa Trời. Có Điều gì đó mách bảo cho Ma-thê điều đó. Bà

đã thấy Ngài. Bà đã biết Ngài. Bà nhận biết Ngài chính là Đấng Mê-si. Và bà biết, nếu bà chỉ có thể đến với Ngài, nếu bà chỉ có thể đến gần Ngài và trình bày trường hợp, chỉ nghe một lời hứa đến từ Ngài. Đó là tất cả những gì bà muốn. Khi Ngài phán, “Ta là sự sống lại và Sự Sống! Kể nào tin Ta, mặc dầu đã chết rồi,” đó là tất cả những gì Ma-thê muốn nghe, tất cả điều bà muốn. Bởi vì, giác quan thứ sáu, giác quan siêu phàm, đức tin của bà, đang hành động để bà đến sự xưng nhận Ngài, tin Ngài.

⁹⁶ Người đàn bà này, khi bà rời bụi, đó là CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. “Hãy trở về nhà và ăn. Chúa Jêsus Christ khiến người được khỏe mạnh.” Bà đi về nhà.

⁹⁷ Đêm đó, một trong những người bạn của bà, hàng xóm của bà, là người thứ ba hay thứ tư phía sau bà. Và bà ta có một cái bấu lớn ở cổ. Và bà đến đây, tất cả hết sức xúc động về điều này, người hàng xóm của bà được chữa lành chỗ loét đó mà đã làm bà khó chịu rất nhiều. Đây là một trong hàng trăm, hàng ngàn trường hợp. Và cái bấu lớn lồi ra trên cổ bà, và bà đã đến gần. Tôi nói, “Không ai sẽ phải nhận biết điều đó, nhưng bà vui sướng về điều gì đó. Bà đã cảm động, bởi vì người phụ nữ đó đang ngồi nơi xa kia là người hàng xóm của bà.” Đức Thánh Linh!

⁹⁸ Bà nghĩ, “Làm sao trên thế gian người đó có thể biết điều ấy? Phải có Điều gì đó mặc khải cho ông ấy.”

⁹⁹ Vì thế khi điều đó được nói ra, Nó nói, “Bà đang suy nghĩ về cái cổ của bà.”

“Vâng.”

“Bà tin nó sẽ lìa khỏi không?”

“Tôi tin điều đó,” bà nói, “với cả tấm lòng.”

¹⁰⁰ Tôi nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hãy về nhà và bà sẽ nhận được sự chữa lành của mình.”

¹⁰¹ Một người xác thịt nhìn quanh và không thể thấy dấu hiệu. Người đàn bà có chỗ loét đi về nhà và cố gắng ăn, và, chao ôi, bà giống như chết. Ồ, một con người xác thịt, giác quan tự nhiên của cảm giác tuyên bố chỗ loét vẫn ở đó.

102 Vì thế sau khoảng một hay hai tuần trôi qua, bà đi đến hàng xóm, với tất cả những người tại nhà thờ, làm chứng, “Chúa đã chữa lành tôi.”

Và họ nói, “Bây giờ bà ăn được không?”

103 “Không, không hoàn toàn đúng mọi chuyện như tôi muốn. Nhưng,” bà nói, “tôi được chữa lành rồi, vì bởi những lần roi Ngài tôi được lành bệnh.” Cho dù thế nào đi nữa, bà đã được chữa lành, dù sao đi nữa.

104 Và một buổi sáng, con cái đã đi học hết, và bà cảm thấy thật đói bụng. Bà đang đứng, rửa chén đĩa, bên cửa sổ. Bà đã đến buổi nhóm, buổi nhóm khác khoảng một năm sau. Và bà đang rửa chén, và khi bà, điều trước tiên, bà cảm thấy một cảm giác thật vui mừng đi qua trên bà. Và bà nghĩ, “Đó là gì vậy? Cảm thấy như tôi muốn la lên.”

105 Và chồng bà đã nói với bà, nói, “Em yêu, em đừng nói về chuyện chữa lành đó,” nói, “bởi vì,” mặc dù ông là một Cơ-đốc nhân, nói, “em đang mang sự sỉ nhục đến cho Cứu cánh.”

106 Làm sao bạn có thể mang đến sự sỉ nhục khi bạn đang làm chứng về Lời Ngài? Bạn sẽ mang sỉ nhục nếu bạn không làm chứng về Nó.

Nói, “Nếu như em được chữa lành, thì em đã được lành bệnh.”

107 Bà nói, “Người đàn ông đó đứng nhìn vào mắt em, và nói với em tình trạng và những việc mà em đã làm, và em là ai, và em từ đâu đến.” Bà nói, “Em đã ở trong tòa nhà đó chưa đây mười lăm phút, thì ông ấy đến bực giảng. Làm sao người đàn ông này có thể biết điều đó? Em chưa bao giờ thấy ông ta trong đời. Và ông ấy bảo em, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Bà được chữa lành.’” Và bà nói, “Em tin điều đó cho đến chết.” Bà nói, “Em sẽ tin điều đó, dù thế nào đi nữa.” Vì thế, bà, và em gái bà, một người bạn, đã có giao ước với Đức Chúa Trời, rằng họ sẽ giữ đức tin đó.

108 Sáng hôm đó, bà cảm thấy thật vui vẻ. Và, vài phút, bà bắt đầu đói bụng. Vì thế những người con đã để lại vài cái bánh yến mạch trong đĩa, một cái đĩa nhỏ; và nói bánh yến mạch chỉ đốt cháy dạ dày bà. Nếu người nào đã từng bị loét bao tử, các bạn biết

nó như thế nào rồi. Vì thế bà đi xuống và lấy hai miếng bánh lúa mạch kia. “Ồ, chào ôi,” bà nói, “tôi sẽ phải trả giá cho điều đó, tôi tưởng vậy, nhưng một trong những ngày này tôi sẽ ổn thôi.” Nhưng bà để ý thấy bà vẫn đói bụng, vì vậy bà cứ ăn sạch cả đĩa. Bà chờ vài phút, xem điều gì xảy ra. Không có gì xảy ra cả; cảm thấy tốt, vẫn còn đói. Bà chiên cho mình hai cái trứng, và chế một tách cà phê, và lấy thêm vài cái bánh nướng, và có sự một bữa tiệc hân hỉ thật sự. Bà cứ ăn tất cả những gì bà có thể ăn. Bà tiếp tục, rửa chén đĩa. Và khoảng nửa giờ sau, bà lại đói. Không có ảnh hưởng xấu.

¹⁰⁹ Bà đội chiếc mũ nhỏ vào, và bà đi xuống phố, vào nhà người hàng xóm này. Và khi bà đến đó, bà đã nghe, bà nghĩ có thể có một cái chết trong gia đình. Họ đang la hét, và la lớn, và đi khắp nhà. Người phụ nữ đó đã ngủ dậy trễ sáng hôm ấy, và thức dậy, chờ đợi sự phát triển của cái bثور trên cổ, nhưng nó đã biến mất trong đêm. Đó là gì? Đức Chúa Trời làm việc.

¹¹⁰ Lên Đền tạm Cadle ở đây, khi chúng ta đang nhóm đó. Chàng trai bị què ấy đi vào đó, đã được cầu nguyện cho. Nhiều người trong anh em có ở đó thấy anh ta. Họ mang anh đến trong phòng cấp cứu đó. Billy dẫn tôi đến chỗ anh ta. Họ để anh trên bực ba hay bốn đêm, hay trên...trong tòa nhà. Anh không có thể cầu nguyện, vì thế họ để anh trong phòng cấp cứu. Tôi đi vào và cầu nguyện cho anh. Nhìn vào anh. Anh nói, “Ông Branham, ông có thể nói vài lời an ủi tôi không?”

Tôi nói, “Được rồi, thưa ông, anh bạn. Bệnh liệt khiến anh như thế này.”

Anh nói, “Đúng thế.”

¹¹¹ Tôi nói, “Tên anh là *như thế*. Anh đến từ nơi nào đó.”

“Đúng thế,” anh đáp. Anh nói, “Tôi được chữa lành không?”

Tôi đáp, “Bởi lần roi Ngài anh đã được lành bệnh.”

¹¹² Anh về nhà, làm chứng, ngợi khen Đức Chúa Trời. Và anh đã mang sự sỉ nhục như vậy, họ tuyên bố, trong những người hàng xóm, cho đến khi một Chúa nhật một nhóm mục sư truyền đạo đến và ngồi xuống bên cạnh anh, và nói, “Anh phải thôi ngay việc đó đi. Anh mang sự sỉ nhục đến cho Cứu cánh.”

113 Và chàng thanh niên ngồi đó, nói, “Thưa ông, nếu ông ở trường hợp của tôi, nếu ông ngồi trong ghế tôi đang ngồi, ông sẽ không cướp đi hi vọng cuối cùng tôi đã có, trong Đấng Christ.” Nói, “Bởi lần roi Ngài tôi được chữa lành.” Và anh không nói gì hơn điều đó nữa...Ngồi đó, bị liệt chân, tay, thân thể, lưng. Và không gì hơn điều anh đã nói đó, và ra khỏi ghế anh bước đi, làm sáng danh Đức Chúa Trời.

114 Điều gì vậy? Những giác quan xác thịt của anh nói anh sẽ ngồi đó; bác sĩ nói anh sẽ ngồi đó mãi mãi, hay chừng nào anh còn sống. Nhưng giác quan thứ sáu nói, “Bởi lần roi Ngài tôi được chữa lành.” Và anh sẽ không việc gì phải làm...Mọi việc trái với những gì Đức Chúa Trời phán đều bị quăng đi. Đó là những gì giác quan thứ sáu thực hiện.

115 Cụ John Rhyn, không phải R-y-a-n, hay R-h-y-n. Đó là một người ăn xin bị mù ở Fort Wayne, ở đó ngày nọ chúng tôi đã đi đến và ông đã được cầu nguyện cho trong buổi nhóm. Đó là đêm trước khi đàn piano chơi bài, “Danh Y Đại Tài bây giờ ở gần,” không có ai ở gần đó. Và khi người mù, ông là người Công giáo, bằng đức tin. Và ông—ông đã ngừng lại trong hàng, và tôi nhìn vào ông. Và tôi nói, “Tên ông là *như vậy-như vậy*, John Rhyn.”

“Đúng.”

“Ông là người ăn xin ở góc phố. Ông đã bị mù, trong nhiều năm.”

“Vâng. Đúng thế.”

“Ông là người Công giáo, bởi đức tin.”

“Đúng thế.”

116 Tôi nói, “CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Ông nhận được sự chữa lành.”

Ông đáp, “Cảm ơn, thưa ông.”

Tôi nói, “Cảm ơn Chúa.”

Ông nói, “Nhưng tôi không thấy được.”

Tôi nói, “Không việc gì phải lo. Ông đã được chữa lành.” Và ông đã nói...

117 Ông đi xuống, dọc theo đó. Họ đã giúp ông rời khỏi bụi. Con người xác thịt không thể thấy điều gì. Họ không thể thấy kết quả từ việc đó chút nào. “Sao,” nói, “ông ấy vẫn mù như trước nay.”

118 Vì thế hai người bạn của ông mang ông trở lại trong hàng người cầu nguyện, và chạy qua chỗ ông lần nữa. Dẫn ông ấy đi qua. Khi ông trở lại, ông nói, “Thưa ông, ông nói tôi đã được lành.” Tôi nói, “Ông đã nói ông tin tôi.”

119 Ông đáp, “Tôi thật sự tin ông. Tôi không có lý do gì không tin ông.” Nói, “Ông đã nói hết về đời sống tôi.” Và ông nói, “Tôi không biết làm gì.” Nói, “Có một phụ nữ đằng sau đó, đang làm chứng. Và bà ấy đã có cục bướu, cách đây vài phút, và bây giờ nó đã biến mất.”

120 Tôi đáp, “Thế thì, nếu ông tin tôi, tại sao ông còn hỏi tôi? Tôi đang nói với ông Lời của Đức Chúa Trời.”

121 Ông nói, “Tôi phải làm gì, thưa ông?” Biết ông là người Công giáo, và phải có điều gì đó vật chất để ông nắm giữ, tôi nói, “Chỉ tiếp tục làm chứng, ‘Bởi lẫn roi Ngài tôi được chữa lành,’ và ngợi khen Ngài.”

122 Ông cụ đó, trong hai, hay ba tuần sau, đứng ở góc phố và ông bán báo. Ông la lên, “Thật phi thường! Thật phi thường! Ngợi khen Chúa! Tôi được chữa lành! Thật phi thường! Thật phi thường! Ngợi khen Chúa! Tôi được chữa lành!”

123 Khi ông trở lại với buổi nhóm tối hôm sau, tôi hầu như không thể giảng, vì ông. Ông đứng dậy và la lớn, “Mọi người giữ im lặng! Ngợi khen Chúa, vì chữa lành tôi! Ngợi khen Chúa, vì chữa lành tôi!” Như một người Công giáo, ông không biết cách giữ đức tin như thế nào, nhưng ông biết nếu ông cứ tiếp tục nói điều đó, và cứ tiếp tục, tiếp tục, tiếp tục, cho đến khi giác quan thứ sáu đó sẽ làm việc. Đúng thế. “Ngợi khen Chúa, vì chữa lành tôi!”

124 Ông đang đứng trên góc phố, la lớn, “Ngợi khen Chúa, vì chữa lành tôi! Thật phi thường! Ngợi khen Chúa, vì chữa lành tôi!”

125 Và ông bước xuống phố. Và khi người nào đó đến gần, nói, “Ông khỏe không, John?”

126 “Ngợi khen Chúa, vì chữa lành tôi! Đúng thế.” Và người ta cười nhạo ông, và làm trò cười về ông.

127 Và một cậu bé bán báo dẫn ông đến tiệm hớt tóc, để cạo râu, khoảng hai hay ba tuần, kể từ buổi nhóm. Và người thợ hớt tóc đặt ông ngồi trên ghế, và xoa bột xà phòng lên mặt ông. Và ông ấy nói, “John,” ông nói, “tôi hiểu...” Hơi dè dặt một chút, và ông ấy nói, “Tôi hiểu ông đã đi xuống để gặp người chữa lành Thiêng liêng khi...” [Băng trống—Bt.] “...ở đây.”

Ông đáp, “Đúng, tôi đã đến đó.”

128 Ông ta nói, “Tôi hiểu rằng ông đã được chữa lành,” chỉ muốn cười nhạo ông.

129 Và ông cụ đáp, “Vâng. Ngợi khen Chúa! Ngài đã chữa lành tôi!” Và mắt ông mở ra. Ông đi ra khỏi ghế của người thợ hớt tóc, với cái khăn quàng quanh cổ ông. Người thợ cố giữ ông, với con dao cạo trong tay, và họ đi xuống phố. Tại sao? Lời Đức Chúa Trời đã hành động.

130 Bé Georgie Carter đang nằm dưới xa đó, mà tất cả các bạn đều biết. Một số người ở đây, đến gần. Nằm ở đó trong chín năm và tám tháng, thậm chí không thể có gì ngoài tấm trải giường từ dưới người cô, vì bệnh thận và đường ruột. Cô bé cân được khoảng mười sáu ký. Nằm ở Milltown, Indiana.

Và người nhà cô bé thuộc một giáo hội mà...Khi tôi đi đến dự buổi nhóm ở đó tại nhà thờ Báp-tít Milltown, và cầu nguyện cho người bệnh, giáo hội đó đã nói, “Nếu thuộc viên nào của hội chúng này đến dự buổi nhóm của người cuồng tín đó, chúng tôi sẽ dứt phép thông công họ.” Và cha cô bé là một chấp sự.

131 Nhưng cô bé có quyển sách nhỏ của tôi *Chúa Jêsus Hôm Qua, Ngày nay, Và Cho Đến Đời Đời Không Hết Thay Đổi*. Anh Hall đưa tôi đến chỗ cô ấy, một buổi chiều. Mẹ cô chạy ra khỏi nhà, không muốn liên quan gì với việc đó. Tôi đi vào và cầu nguyện cho cô. Nói, “Ồ, còn cô gái Nail đó thế nào?” Cô bé hẳn biết về khả năng.

132 Tôi nói, “Đó là một khả năng, em bé. Tôi chỉ có thể cầu nguyện. Em có đức tin.” Con người nhỏ bé đáng thương đã được dạy chống lại điều đó.

133 Vài ngày sau đó, tôi đang đứng đó, làm phép báp-têm. Cô bé đi xuống đó, đang khóc. Mà, cô hứa rằng cô sẽ đến chịu phép báp-

têm lại, như Danh của Chúa Jêsus Christ, nếu Đức Chúa Trời chỉ chữa lành cho cô.

¹³⁴ Và ở đó, cô ấy, đôi chân nhỏ bé lâu ngày của cô chỉ khoảng cỡ bằng một cái cán chổi. Thậm chí họ không thể đặt cô ngồi trên cái bô. Mẹ cô, một phụ nữ còn trẻ, ngồi ở đó, suy nhược vì chứng tê liệt, và tóc xám, vì chăm sóc con gái mình nằm đó, đang hấp hối trong gang tấc. Bệnh lao tuyền nữ, và đã đi tìm mọi cách để chạy chữa. Cô cần được khoảng mười sáu ký, tôi nghĩ là thế, người ta đoán vậy. Không thể ngồi dậy cao đủ để đặt cái bô ở dưới cô. Phải kéo một tấm ra ở dưới cô, một tấm nệm cao su. Chín năm tám tháng, cô đã nằm ở đó, ngay cả ngẩng đầu lên nhìn cây cối bên cửa sổ cũng không thể được.

¹³⁵ Ngày nọ, đang đứng phía sau, trên đỉnh đồi, ở nhà George Wright, Đức Thánh Linh đã phán với tôi, “Hãy đứng dậy.” Và tôi nhìn, và thấy có một Ánh Sáng chiếu xuống qua một cây sơn thù dù. Phán, “Hãy đi đến bên đường của nhà Wright...” Hay là, “Hãy đi đến đường của nhà Carter.”

¹³⁶ Khi tôi đến đó, Chúa Jêsus chỉ cho mẹ cô một dấu hiệu tôi đang đến. Bước vào chỗ cô bé đó đang nằm trên giường, quá yếu đến nỗi không thể nhấc cái tách nhỏ nước bọt lên. Mẹ cô phải giữ nó. Bà nói, “Ừ,” cố gắng nhỏ nước bọt vào tách đó, vì bị lao. Tôi nói, “Em Georgie. Đức Chúa Jêsus Christ, Con của Đức Chúa Trời, đã gặp tôi trong đồng vắng nơi xa kia, cách đây khoảng nửa giờ, và bảo tôi đến đặt tay trên em. CHÚA PHÁN NHƯ VẬY. Hãy đứng lên trên chân của em.”

¹³⁷ Giác quan thứ sáu đến làm việc. Một Quyền năng đập vào cô gái đó. Vì lần đầu tiên trong ba năm...hay chín năm và—và tám tháng, cô ấy được đứng dậy trên đôi chân mình. Nhảy vài bước. Chạy trong sân, và hạnh phúc với cỏ cây, cùng mọi vật, rồi đi vào ngồi xuống đàn piano, bắt đầu chơi bài, “Có một Nguồn đầy Huyết, chảy ra từ mạch máu Em-ma-nu-ên.”

Tại sao? Những lý luận sẽ bị ném bỏ...

¹³⁸ Cô không thể làm điều đó. Bây giờ tôi không biết. Tôi sẽ không bao giờ biết. Chỉ Quyền năng của Đức Chúa Trời giúp đỡ cô ấy. Đôi chân cô đã không lớn đó đi khắp, lên ở đây chỗ các khớp; không có gì giống như nó, trông giống như cán chổi. Điều đó cách

đây đã xảy ra cách đây mười hai, hay mười bốn năm, và ngày nay cô ấy mạnh và khỏe, đi ra cho Chúa Jêsus.

139 Đó là gì? Lần đầu tiên, dường như không có điều gì xảy ra, nhưng lý trí sẽ nói nó không thể xảy ra. Nhưng, hồi anh em, cô ấy đã nắm giữ Lời đó. Nếu Đức Chúa Trời có thể mang cô gái tàn tật ấy, lên đó tại Salem, cô gái Nail đó, đã bị què và bại liệt, và hai cánh tay buông thõng xuống như *thế*, có thể chữa lành cho cô, thì Ngài cũng, có thể chữa lành cô được. Cô tin điều đó.

140 Anh Hall, nằm đó, sắp chết vì bệnh ung thư. Cũng con người đó đưa tôi đến đó. Bác sĩ của anh, ở Milltown, đã gửi anh đến bác sĩ này ở New Albany, ở dưới đây, đó là ở tại Bệnh viện Thánh Edwards. Tôi quên... Ông ấy mang lại những đứa con của tôi; một người tốt, một bác sĩ giỏi. Ông xét nghiệm cho anh. Nói, “Ung thư.” Nói với Bác sĩ Brown, ở dưới Milltown, nói, “Anh ấy sắp chết.”

Bác sĩ Brown nói, “Tôi cũng nghĩ vậy.”

141 Đưa anh đến nhà người chị của anh, ở dưới đây, là một—một người bà con của Ông Kopp, trước đây là quan tòa ở thành phố. Và khi anh xuống đó, họ nói, “Cứ giữ anh ấy ở lại đây cho đến khi anh ấy chết.”

142 Và họ đã phái tôi đến. Tôi đã đi, một ngày sau, với vợ tôi, trở lại đó. Chúng tôi cầu nguyện cho Anh Hall. Tôi yêu mến anh. Anh là một trong những người tôi đã đem đến với Đấng Christ. Và anh ấy càng lúc càng trở nên yếu hơn, và anh không thể cử động đôi tay.

Bà Hall nói, “Billy, anh có thể làm điều gì đó không?”

143 Tôi đáp, “Tôi không biết điều gì cả, Chị Hall à. Tôi không thể nghe một lời nào từ Chúa. Chúng ta...” Tôi nói, “Tôi muốn cho bác sĩ của tôi nhìn xem anh ấy.”

Hỏi, “Ai là bác sĩ của anh?”

Tôi nói, “Bác sĩ Sam Adair.”

144 Và tôi đã gọi Sam. Sam nói, “Điều duy nhất, tôi có thể làm là đưa anh ấy đến Louisville, Billy ạ, để chụp X quang và làm các thứ.” Nói, “Tôi sẽ đưa anh báo cáo.” Họ gửi một xe cứu thương đến, mang anh lên, đem đi, rồi mang anh về.

145 Sam gọi cho tôi, và nói, “Billy, anh ấy bị ung thư gan. Chúng ta không thể cắt gan anh ấy, mà anh ấy vẫn sống.” Nói, “Anh ấy là thầy giảng, anh ấy nên yên ổn ngay bây giờ. Anh có thể bảo anh ấy rằng anh ấy sắp chết.”

146 Tôi nói, “Anh ấy sẵn sàng chết, Sam ạ. Nhưng, sự việc của nó là, tôi không muốn thấy anh ấy chết. Anh ấy là anh tôi, tôi yêu thương anh ấy.”

Tôi nghĩ, “Hỡi Đức Chúa Trời, xin làm điều gì đó cho con.”

147 Tôi bắt đầu đi săn sóc, sáng hôm đó. Tôi nhìn ra, ngày hôm trước, không có ai ở ngoài sân. Nhặt cây súng trường của tôi lên và bắt đầu bước qua nhà. Có một quả táo trông xù xì cũ kỹ đang treo trên tường. Tôi nghĩ, “Tại sao Meda đặt trái đó trên tường?” Tôi nhìn, và một trái khác và trái khác và trái khác, đến sáu trái treo trên đó. Tôi giật mũ ra và quì gối, trên nền nhà. Ngược nhìn ở đó, và rồi một quả táo to lớn xinh đẹp rơi xuống và ăn tất cả những trái táo kia. Tôi nhìn, ngay trên đó, và có cùng Ánh Sáng đó (trên bức tranh đó ở đằng kia) đang đứng đó, quay tí. Nói, “Hãy đứng dậy. Hãy đi, nói cho Ông Hall, ‘CHÚA PHÁN NHƯ VẬY, người sẽ không chết, nhưng sống.’”

148 Tôi đi xuống và nói với anh. Anh không có gì khác, nhưng anh tin điều đó. Anh nắm giữ điều đó. Dường như, không có gì khác. Một ngày trôi qua, không có gì khác. Ngày thứ hai, không có gì khác. Vào ngày thứ ba, điều đó bắt đầu. Và anh đây này, đang sống ngày hôm nay, năm này đến năm khác.

149 Để ý, đang ngồi ở đây, Bà Weaver, nếu tôi không làm, khi con gái bà đến, sau khi Margie Morgan được chữa lành, tôi đã đi xuống đó, và người đàn bà không thể làm gì được, bà có thể chết trong vài giờ sau. Họ đã tiêm thuốc, một hay hai lần cho bà, họ chỉ có thể, và chỉ thể thôi. Họ đã làm phẫu thuật nữ, ung thư đã chạy lan khắp xương sống bà. Chúng đã lan ra rải rác khi họ mổ nó. Không còn làm được gì cho người đàn bà đó. Tôi muốn nói với bà về sự chữa lành.

150 Nhưng bà nói, “Thưa ông, ông là nhà truyền đạo của Chúa là Đức Chúa Trời, và tôi không xứng đáng để ông đến nhà tôi.” Tự coi mình không xứng đáng, cho một mục sư đến. Bà nói, “Tôi đã sống một cuộc đời. Tôi đã khiêu vũ. Và tôi đã làm những việc

mà tôi đã không nên làm. Tôi thường nói những lời xấu xa, hay bất cứ điều gì khác nữa.” Bà nói với tôi về tội lỗi mình. Và bà nói, “Tôi không xứng đáng với điều đó.”

151 Tôi thấy bà đã tìm ra đường lối đúng đắn. Bà sẽ phải có Đấng Christ ở đây, trước khi giác quan siêu phạm, thứ sáu đó sẽ hành động.

152 Chúng tôi quì xuống. Tôi nói với bà, về, “Dầu tội người đổ như hồng điều.” Bà đã dâng sự sống của bà cho Chúa Jêsus Christ. Và khi làm thế, bà nói, “Ồ, ồ, tôi cảm thấy rất khác. Điều gì đó đã xảy đến với tôi. Điều gì đó đã xảy đến với tôi. Tôi muốn bắt tay với tất cả các ông.”

153 Ngay sau đó tôi nhìn ra và tôi thấy bà trong một khái tượng, đang đi phía sau nhà đến trại gà. Tôi nói, “Bà Weaver, CHÚA LÀ ĐỨC CHÚA TRỜI PHÁN NHƯ VẬY, bà sẽ đi đến trại gà đó, và bà sẽ sống.”

154 Bà không thể đi với cách bà cảm thấy; bệnh ung thư đã ăn lan khắp người. Bà không thể đi bằng những gì bác sĩ nói; bà sắp chết. Và điều đó đã xảy ra, tôi đoán, cách đây mười bốn, mười lăm năm, phải không Bà Weaver? [Bà Weaver nói, “Mười bốn.”—Bt.] Cách đây mười bốn năm. Bà đã đi loạn choạng đến đền tạm này khi bà đau yếu, trông giống như bà không thể dậy khỏi giường, hai cánh tay xương xẩu nhỏ bé già nua, bởi vì bà đã hứa với Đức Chúa Trời sẽ đến để chịu phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus. Chúng tôi đã đỡ bà ra khỏi xe lăn, hầu như ở đó, trong một chiếc ghế, đưa bà xuống hồ và làm phép báp-têm như Danh Chúa Jêsus. Và bà ngồi đó, tối nay. Hãy nhìn xem bà ấy, nếu các bạn muốn thấy bà có chút sức khỏe nào không. Tại sao? Ném bỏ những lý luận và nghiên cứu khoa học, cùng mọi thứ khác, bởi vì giác quan thứ sáu đã làm việc. Chính là nó.

155 Hãy xem, cho phép tôi chỉ nói điều này, lần nữa, chỉ một phút. Chúa Jêsus đi ngang qua một cây, lần nọ, và nó là một cây vả. Và Ngài nhìn cây vả. Bây giờ, xin vui lòng, đừng bỏ qua điều này. Ngài nhìn cây vả, và không có trái vả nào trên nó. Ngài đã phán... Ngài rửa cây đó, và phán, “Không ai ăn trái của mây nữa.”

156 Các môn đồ nhìn quanh; cây vả trông giống như nó luôn luôn như vậy. Một giờ sau, nó vẫn trông như vậy. Đức Chúa Trời không

hề khiến đất mở ra và nuốt nó đi. Đức Chúa Trời không hề sai xuống một tia sáng chớp lên thành hình chữ chi trên bầu trời và làm cháy nó thành than. Ngài đã có thể làm điều đó. Chắc chắn, Ngài đã có thể. Nhưng Ngài không bao giờ làm những việc đó.

¹⁵⁷ Điều gì đã xảy ra? Cây vả đã bị nguyên rủa. Đức tin vào Đức Chúa Trời đặt ra chống lại sự sống của cây đó. Không có chuyện thể chất các bạn có thể thấy được. Nhưng ở bên dưới đất, dưới rễ cây, cái chết đang nằm trong đó. Nó đã bị nguyên rủa. Giác quan thứ sáu đã đến chống lại nó. Nó phải chết. Nó đã bắt đầu chết, từ dưới rễ.

¹⁵⁸ Đó là điều xảy ra giống như bệnh ung thư. Đó là điều xảy ra giống như với khối u. Đó là điều xảy ra giống như với bất cứ căn bệnh nào, khi giác quan thứ sáu đó của quyền năng của Chúa là Đức Chúa Trời đẩy lên chống lại nó. Phán, “Hỡi Sa-tan, hãy ra khỏi nơi đó.” Anh em có thể không thấy tình trạng thể chất xảy ra ngay lập tức, nhưng đức tin ấy nằm giữ ở đó thật giống như vậy. Nó đã bị rủa sả. Giác quan thứ sáu đó sẽ không, giác quan siêu phàm đó sẽ không để nó đi. Nó sẽ không quan tâm bạn cảm thấy như thế nào, bạn trông ra sao, hành động như thế nào. Nó sẽ không liên quan gì với điều đó. Lời Đức Chúa Trời đã được áp dụng. Giác quan thứ sáu nắm giữ nó. Chỉ thế thôi. Nó bắt đầu hành động; bệnh ung thư bắt đầu bỏ đi. Nó chết từ trong rễ, và nó chết hẳn. Chắc chắn vậy.

¹⁵⁹ Cũng bằng giác quan thứ sáu đầy quyền lực này, các vương quốc đã sụp đổ, đê bức tường này lên bức tường khác.

¹⁶⁰ Cũng bằng giác quan thứ sáu này, Biển Đỏ bị đẩy lui, và mặt đất khô ráo làm thành con đường cho con cái của Đức Chúa Trời trốn thoát.

¹⁶¹ Cũng bằng giác quan thứ sáu này, Sam-sôn đánh bại một ngàn người Phi-li-tin được trang bị áo giáp và gươm giáo. Ông không có cách nào tự vệ, ngoài cái xương hàm con lừa hoang dại. Và giác quan thứ sáu đi đến hành động, và ông đã đánh bại một ngàn người Phi-li-tin. Halêlugia!

¹⁶² Bằng giác quan thứ sáu này, người chết được sống dậy. Bởi giác quan thứ sáu này, những phép lạ đầy quyền năng này đã được thực hiện.

¹⁶³ Nó là lực lượng hùng mạnh nhất từng đụng vào trái đất, là giác quan siêu phạm, được gọi là, giác quan thứ sáu. Không có liên quan gì với *điều này* ở dưới đây. Nếu *điều này* dưới đây tuyên bố nó, và nói “a-men” với Nó, được lắm, bạn đang tiến lên. Nhưng bất kể *điều này* làm gì, hãy tin *Điều đó*. Đó là nơi quyền năng, “nếu các người tin trong lòng.” Giác quan thứ năm của bạn, của sự suy nghĩ, nằm trong trí bạn, nhưng giác quan thứ sáu của bạn nằm trong lòng bạn. Bạn tin bằng tấm lòng. Xưng nhận bằng môi miệng. Bạn tin bằng tấm lòng của bạn, vâng, thưa quý vị, giác quan thứ sáu đó, lực lượng đầy quyền năng đó.

¹⁶⁴ Hãy nghe. Bởi vì giác quan thứ sáu đó, có một vị tiên tri đã bị ném vào hang sư tử. Và bởi vì giác quan thứ sáu đó, sư tử đã không thể ăn thịt Đa-ni-ên. Chúng không thể ăn. Chúng không thể đến gần ông, bởi vì giác quan thứ sáu đó, giác quan siêu phạm đó.

¹⁶⁵ Cũng bằng giác quan thứ sáu đó, ba chàng trai Hê-bơ-rơ bị ném vào lò lửa hực, và họ đã đánh bại những ngọn lửa trong lò. Giác quan thứ sáu đó! Tất cả những lý luận sẽ chứng minh rằng họ sẽ bị thiêu cháy đến chết trước khi họ vào trong lò, nhưng giác quan thứ sáu ở lại với họ trong đó trong hai hay ba giờ. Và khi người ta mở lò ra, thì thấy Một Đấng đứng giữa họ, giống như Con của Đức Chúa Trời. Đó là giác quan thứ sáu. Lửa không thể đốt cháy nó. Vâng, thưa quý vị.

¹⁶⁶ Chính là cũng giác quan thứ sáu đó, lần nọ, Sứ đồ Phi-e-rơ đang nằm trong tù, và người ta sắp sửa chém đầu ông, ngày hôm sau, và tại dưới nhà Giăng Mác họ đã có một buổi nhóm cầu nguyện. Giác quan thứ sáu đó bắt đầu tích tụ chung quanh nhà tù ấy, ở đó ông được bao phủ bởi sự cầu nguyện. Giác quan thứ sáu đó đã hoạt động. Trụ Lửa đã đi vào cửa sổ và đụng vào Phi-e-rơ, và nói rằng, “Hãy đi theo, ra khỏi nơi này.” Giác quan thứ sáu!

¹⁶⁷ Chính giác quan thứ sáu đó đã không để Thánh Phao-lô chìm xuống biển cả dữ tợn, khi chiếc thuyền nhỏ bị mắc cạn. Giác quan thứ sáu đã giữ ông khỏi bị chết đuối, giác quan siêu phạm đó. Chính giác quan thứ sáu đó, mà, khi con rắn cắn ông ở tay, ông quăng nó vào lửa. Chính giác quan thứ sáu đã làm *điều đó*.

168 Chính giác quan thứ sáu đã khiến Chúa Jêsus sống lại từ kẻ chết, sau khi Ngài đã nằm trong lòng đất, bởi Ngài tin Lời Đức Chúa Trời. Nói, “Hãy phá hủy thân thể này, và Ta sẽ làm cho nó sống lại vào ngày thứ ba. Vì Đa-vít nói, ‘Ta sẽ không để Đấng Thánh Ta thấy sự hư nát, cũng không để linh hồn Ngài trong âm phủ.’” Chính là giác quan siêu phàm đó. Ném bỏ những lý luận của những giác quan này. Hãy tin giác quan siêu phàm, giác quan của đức tin, mà Đức Chúa Jêsus Christ ban cho.

169 Bởi cùng giác quan đó, Đức Chúa Trời đã phán khi không có gì cả. Giác quan đó là gì? Giác quan siêu phàm đó là Đức Chúa Trời, đức tin nơi Đức Chúa Trời trong bạn, phần của Đức Chúa Trời mà đến trong bạn, ban cho bạn giác quan siêu phàm. Cũng giác quan siêu phàm ấy, Đức Chúa Trời đóng khung thể gian lại với nhau các vật mà đã không có và đã không xuất hiện. Ngài đã phán Lời Ngài và tin Lời Ngài, và một thể gian rúng động được hình thành. Vinh hiển thay!

170 Giác quan thứ sáu, giác quan siêu phàm, Ôi Đức Chúa Trời, xin tuôn đổ điều đó ra trên con. Ban nó cho con cùng với mọi người cần nó. Xin tuôn đổ giác quan thứ sáu của Ngài vào trong con, Chúa ôi. Con đang muốn đầu phục năm giác quan này, sự hiểu biết, ý riêng của con, ném đi tất cả những lý luận, Chúa ôi. Xin để Lời Ngài là thật, còn lời của mọi người là lời nói dối. Mọi lý luận, mọi nghi ngờ, bị quăng đi, và xin cho con bước đi bằng giác quan siêu phàm, giác quan của Đức Thánh Linh.

171 Há anh chị em chẳng muốn điều đó sao? Đó là điều mà chúng ta muốn. Đức Chúa Trời ban phước cho các bạn, thừa các bạn. Đó là những gì anh chị em cần. Giác quan siêu phàm đó sẽ cầu xin điều gì đó, và nó biết rằng Ngài sẽ ban cho điều đó. Nó đã được thuyết phục. “Vi kẻ đến gần Đức Chúa Trời phải tin rằng có Ngài, và đấng hay thưởng cho kẻ siêng năng tìm kiếm Ngài.”

172 Nếu giác quan thứ sáu nói, “Đức Chúa Trời giữ Lời Ngài. Tôi dâng chính mình cho Ngài. Tôi đầu phục tất cả điều tôi có, cho Ngài. Giác quan của tôi nói điều này sẽ làm cho nó ứng nghiệm, tôi tin vào Lời Đức Chúa Trời.” Sau đó, gọi bất cứ điều gì khác, trái ngược với điều đó, dường như không phải.

173 Áp-ra-ham đã gặp Đức Chúa Trời, và Đức Chúa Trời phán, “Người sẽ có một con trai với Sa-ra.” Và ông đã bảy mươi lăm tuổi, còn bà sáu mươi lăm. Áp-ra-ham đã gọi mọi việc mà không có, thì trái ngược...thì trái ngược với điều đó, dường như là không phải. Ông bước đi dường như ông đã thấy Đức Chúa Trời, và ông—ông đã tin.

174 Ông đã gọi bất cứ điều gì mà nói rằng ông không có, bất cứ lý do gì, bất cứ điều nào khác mà...Bác sĩ có thể đã nói, “Ồ, Áp-ra-ham, ông già quá rồi không thể làm điều đó.” Chẳng quan trọng chút gì với những gì bác sĩ đã nói, điều gì bất cứ người nào khác nói, điều ý riêng của ông ta nói, bất cứ điều gì khác đã nói. Đức Chúa Trời đúng, và ông đã ở lại với điều đó.

175 Đó là giác quan thứ sáu, giác quan siêu phàm. “Đức Chúa Trời ôi, xin ban nó cho con. Đức Chúa Trời ôi, xin cho con có nó nhiều hơn nữa,” để hầu việc dân sự Ngài, là lời cầu nguyện của tôi.

176 Sáng nay, khi người mẹ đó mang đứa bé, đầu còn đỏ, đứng ở đây, những giọt nước mắt chảy dài trên má chị. Tôi nói, “Việc gì vậy, chị ơi?”

177 Chị nói, “Thưa Anh Branham, cháu bị bệnh bạch cầu.”

Tôi cảm thấy điều gì đó dấy lên. Ồ! “Ngài chính là đấng giúp đỡ trong lúc gian truân.”

178 Cách đây không lâu, Billy và tôi đang lái xe, trên đường. Một số thanh niên da màu đi xuống đường, và họ lái xe nhanh. Và họ lượn xe, và chạy quanh, vòng vèo, vòng vèo, và ném các cậu con trai xuống đường. Và một chàng trai trẻ bị cán dưới xe, và cái lưng cậu ta nằm dựa vào chiếc xe. Những thanh niên nhảy ra và bắt đầu dựng anh dậy. Anh nói, “Ồ, làm ơn đừng! Lưng tôi đang bị gãy! Đừng! Các anh sẽ giết chết tôi! Các anh sẽ giết chết tôi! Đừng làm thế!”

179 Và họ nói, “Ồ, chúng tôi phải lấy nó ra khỏi anh. Nó đang bắt lửa.”

180 Nói, “Hãy để...Đừng di chuyển nó đi. Các anh đang làm tôi đau đến chết! Đừng làm thế! Đừng làm thế!”

Tôi la lớn ở đó, “Cậu bé, cậu có phải là Cơ-đốc nhân không?”

Cậu ấy đáp, “Không, thưa ông.”

Tôi nói, “Tốt hơn là cậu nên cầu nguyện.”

Cậu ta trả lời, “Vâng, thưa ông.”

181 Giác quan thứ sáu đến làm việc. Đi ngay lại phía sau xe. Và tôi sẽ không bao giờ biết cho đến khi Phán xét. Nhưng, đột nhiên, chiếc xe đó chạy qua, và tách khỏi anh. [Anh Branham bật ngón tay một lần—Bt.] Và anh nhảy lên và khỏe mạnh. Đó là gì? “Sự giúp đỡ trong lúc gian truân.”

182 Chúng tôi đang đi xuống từ một...Một phụ nữ trẻ tuổi da màu đang lái xe trên đường, một chiếc xe Plymouth mới, khoảng bốn trăm dặm trên đó. Cô ta đang lái với tốc độ khá nhanh. Và tôi đã thấy chiếc xe. Tay lái cách nào mà tông vào cây. Billy và tôi ngừng lại. Trời đầy tuyết, đường trơn trượt phía trước chúng tôi, nhưng ở đó thì khô ráo. Cô gái...Gió thổi quá mạnh, từ trên Minnesota, cho đến nỗi hất cái xe ra. Anh nhớ điều đó, Billy. Tôi chạy đến chỗ cô ấy. Và, ở đó, cô đang ngồi đó. Cô nói, “Ồ, tôi sắp chết. Tôi sắp chết.” Họ đã gọi xe cứu thương.

183 Xe cứu thương đến, và họ có một người đàn ông chết đang nằm phía sau xe. Nói, “Tôi không thể chờ cô ta.”

184 Và vì vậy một nông dân nói, “Ồ, hãy gọi người khác đến, nhanh lên. Người phụ nữ đó sắp chết.”

Tôi bước lại đó. Và tôi nói, “Thưa cô, chờ một chút.”

185 Cô ta đáp, “Ồ, đừng đụng đến tôi, thưa ông. Đừng đụng đến tôi. Cái lưng của tôi!”

186 Tôi hỏi, “Cô à, cô có phải là Cơ-đốc nhân không?” Cô nhìn tôi. Và tôi nói, “Tôi là mục sư của Phúc âm. Nếu cô sắp chết, cô và Đức Chúa Trời như thế nào?”

Cô ấy nói, “Thưa ông, tôi muốn mọi việc thì tốt, bây giờ.”

187 Và giác quan thứ sáu đến làm việc. Quyền năng của Đức Chúa Trời giáng xuống. Cô gái bước ra khỏi xe, không có ai giúp cô. Quyền năng của Đức Chúa Trời, hiện diện, “Sự giúp đỡ hiện diện trong lúc gian truân.”

188 Chúng ta bước đi bằng đức tin. Chúng ta sống bằng đức tin. “Người công bình sẽ sống bởi đức tin.” Chúng ta phải sống cách đó. Bao nhiêu người muốn có nhiều hơn về giác quan thứ sáu, siêu phàm?

Thế thì chúng ta hãy cúi đầu, trong khi chúng ta cầu nguyện.

¹⁸⁹ Lạy Chúa yêu quý, Đức Chúa Trời của chúng con và Cha của chúng con, Ngài thật quá tốt với chúng con. Ngài ban cho chúng con năm giác quan để sống và bước đi, trên đất này, hay để—hay để chạm trái đất. Chúng con có thể cảm thấy những điều mà—mà được cảm thấy, bằng bàn tay của chúng con, những điều có thể chạm được. Ngài ban cho chúng con đôi tai, để chúng con có thể nghe. Chúng con rất vui mừng vì điều đó, để chúng con có thể nghe Lời của Đức Chúa Trời, và, nhờ đó, “Đức tin đến bởi việc người ta nghe, nghe Lời Đức Chúa Trời.” Chúng con cảm ơn Ngài vì có sáu giác quan này, Chúa ôi. Cầu xin cho chúng con cứ duy trì chúng, suốt đời của chúng con.

¹⁹⁰ Nhưng cầu xin giác quan siêu phàm này, cầu xin giác quan đức tin, mà thuộc về những người tin, vì người ấy phải có nó để tin. Lạy Chúa, xin ban cho chúng con nhiều hơn. Ôi, xin thanh tẩy nó, Chúa ôi, và thử thách chúng con, và đổ đầy chúng con bằng sự nhờn từ Ngài và quyền năng Ngài. Xin cho chúng con bước đi suốt những ngày của đời sống mình, bằng giác quan thứ sáu, bằng giác quan đức tin, điều đó chỉ được ban cho bởi Đức Chúa Jêsus Christ. Đó là những gì con cầu xin, xin cho chúng con tin rằng chúng con nhận lãnh nó, không nghi ngờ trong lòng, và Ngài đã hứa rằng nó sẽ ứng nghiệm.

¹⁹¹ Những người này đã giơ tay lên, lạy Chúa, con đang cầu nguyện cho họ. Họ có những nhu cầu. Ngài biết chúng là gì. Con cầu xin để Ngài sẽ làm cho chúng được thành, mỗi người trong họ. Nguyện sự ước ao của họ, được thành. Con cầu xin điều đó như Danh Chúa Jêsus. A-men.

Đức tin nơi Cha, đức tin nơi Con,
Đức tin nơi Đức Thánh Linh, ba này là Một;
Ma quỷ sẽ run sợ, tội nhân thức tỉnh;
Đức tin vào Đức Giê-hô-va sẽ làm rúng động
bất cứ điều gì.

¹⁹² Anh em đã từng nghe bài hát đó, trước đây chưa? Bây giờ không có âm nhạc, chờ một chút...?...

Đức tin nơi Cha, đức tin nơi Con,
 Đức tin nơi Đức Thánh Linh, ba này là Một;
 Ma quỷ sẽ run sợ, tội nhân thức tỉnh;
 Đức tin vào Đức Giê-hô-va sẽ làm rung động
 bất cứ điều gì.

¹⁹³ Đúng thế. Ồ, chao ôi! Đức tin quý giá! Đức tin vinh hiển, quý giá! Đức Chúa Trời ôi, xin ban cho con đức tin. “Bởi đức tin, Áp-ra-ham. Bởi đức tin, Y-sác. Bởi đức tin, A-bên đã dâng cho Đức Chúa Trời một của lễ xuất sắc hơn của Ca-in; dầu người chết rồi, hãy còn làm chứng.” Ồ, chúng con cần đức tin biết bao! Con yêu Ngài. Con muốn có đức tin nhiều hơn. Ước ao của con trong đời này, và trong năm tới đây, là có nhiều đức tin hơn vào Đức Chúa Trời. Đức Chúa Trời ôi, xin lấy đi bất cứ nghi ngờ nào trong tâm trí con, nếu nó từng nổi dậy. Sa-tan tranh chiến với tôi, nó tranh chiến với anh em, nó cố bần tên của nó ra. Nhưng xin cho tôi có cái khiên đó của đức tin luôn luôn ở trước tôi, để chống lại âm mưu của ma quỷ, để chống đỡ, hất ra những mũi tên độc ác của nó, là lời cầu nguyện của tôi. Xin Đức Chúa Trời ban phước cho anh em.

¹⁹⁴ Có gì cần nói không, Anh Neville? [Anh Neville nói, “Không, chỉ thông báo lại.”—Bt.] Xin mời.

GIÁC QUAN SIÊU PHẠM VIE59-1227E

(A Super Sense)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 27 tháng Mười Hai, năm 1959, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org